

Ballada a dalos legényről

Fellegbujdosó nap az égen,
ezüstpénzek a víz színén.
Járkál amott a lány a réten,
lépdel kényesen, kevély
szarvasünöként bársonyjüben
s fűszálat csipeget derülten
játzó ajkai közt foga.
És ringatózva sétálgat tova.

Dalolni kezdtem s visszanezett.
Nocsak! Karcsú, kecsés ígézet —
kacsintottam felé merészet.
Mosolygott s megint visszanezett.
Megszóllítottam hát a szépet,
de adta a gögöset, kevélyet
és végig mért csak szóttalan.
Megállj! Te karcsú csintalan,
piroscipellős játszi lány!

Leszel majd szelídebb talán,
ha letöröm ficúnkoló gögöd
két büszke ívét s meglopom,
mit hímes öved rejtve őrzött —
fájni fog, ha veled évődök!
S újjent daloltam bánatosan —
Rámkacsintott titkon, pirosan.

Hagytam s tovább daloltam hosszan.
Cifráztam szépen, magyarosan,
s már szólalt volna. Én csak hagytam —
Ám később mégis megszólaltam,
és akkor még szembe nézett,
de úgy, hogy olyan tüzességet
nem éreztem, mióta járom
e kerek földet így kétágon.
És hát — no! — bizony megigézett,
az a két szem, két mély ígézet.

Nos hát, így volt. Még mit meséljek?
Mégöleltem, bizony a szépet,
ahogy való ez egy legénynek,
s hogy továbbmennem illendő lett,
csak álltam búslakodva, némán,
néztem, hogy szelíd szeme néz rám.
De szelíd szemébe könny szaladt,
s ő megölelt és elszaladt.

Egy fának támaszkodva néztem,
amint jutott a réten át.
Arany haja szállt szét a szélben:
s kacagta három szál virág,
amint szemének tiszta gyöngye
csillanva csöppent kelyheikbe.
Csak álltam én ott önfeledten,
s szinte szétpattant a mellem:
egy száguldó, boldog tűz járt át,
s dalolni kezdtem, hadd lássák hát:
jókedvem hangos pattogását. —
És szállt a dal, szárnyalt nyomába:
s forró vágyat szőtt hús hajába.